

**'Potjes, pannen, flessen en
snijplanken'**

[1]

Karim El-Ishmawi,
Marin Jacobs en
Chris Middleton [1]

SieMatic Urban [2]

KINZO MAAKT VAN DE KEUKEN EEN SUPERSTAR

Chaos binnen de lijst

Erik van den Berg [tekst]
Sebastian Dörken [fotografie]

De ruimte tussen het werkblad en de onderkant van de bovenkastjes van een keuken is een ondergeschoven kindje”, vertelt Karim El-Ishmawi, een van de drie mannen van KINZO. “De achterwand wordt meestal niet mee-ontworpen. Consumenten zoeken zelf tegels uit of gebruiken de muur die de architect heeft gekozen. En vóór die achterwand is het een rotzooi. Het aanrechtblad staat vaak vol potten, pannen, flessen en snijplanken. En meestal staan er ook nog een koffiezetapparaat en een waterkoker. Als je er kritisch naar kijkt, is het volstrekte chaos.” “Dat is in principe niet fout”, vervolgt hij. “Maar je kunt als ontwerper wel grenzen stellen aan de chaos. Je kunt de chaos framen. Vergelijk de keuken met een schilderij. Schilders zijn vrij om de vreemdste vormen en kleuren te gebruiken. Maar het moet zich wel afspeelen binnen de lijst. Zodra een schilder het framework niet respecteert en verder schildert op de muur, wordt de chaos een probleem. Zo is het ook met keukens. De rommel op het aanrechtblad heeft een kader nodig, een letterlijke grens.”

Het klinkt wat abstract, maar wie naar de SieMatic29 kijkt, ziet precies wat de ontwerper bedoelt. Dit fraaie keukenmeubel (qua vorm een verwijzing naar de eerste buffetkast van SieMatic uit 1929) wordt aan alle kanten duidelijk begrensd. Aan de achterkant door een geïntegreerde wand en de zijkanten door strak getekende zijpanelen. Een duidelijk kader waarbinnen de consument net zoveel ‘rotzooi’ mag maken als hij wil. De benadering zien we ook terug in de onlangs gelanceerde SieMatic Pure Collectie 2018. Wederom met achterwanden en harde grenzen aan de zijkanten.

“Ik vergelijk het weleens met flatgebouwen”, zet de ontwerper het concept nog wat meer kracht bij. “Architecten hebben geen invloed op wat er op de balkons gebeurt. Sommige mensen zetten er planten neer, fietsen, kinderwagens of meubilair. Totale chaos, die alleen leefbaar wordt doordat architecten de balkons framen met een hek. Zolang de chaos binnen het hekwerk blijft, is er weinig aan de hand. Dan is er orde. Maar als de spullen of rotzooi buiten het framework vallen, begint chaos te overheersen.”

Twintig jaar geleden startten Martin Jacobs, Karim El-Ishmawi en Chris Middleton een hippe illegale club in Berlijn. Onder dezelfde naam runnen ze nu een succesvol designbureau. Onlangs verrasten ze met de Pure Collectie 2018 voor SieMatic.

[1]

De twee keukens voor SieMatic zijn een beetje een buitenbeetje voor KINZO. Het ontwerpbureau is vooral bekend van interieurontwerp. De afgelopen tien jaar richtte het Duitse bureau veel kantoren, hotels en winkels in. Paradepaardjes zijn de kantoren van SoundCloud en Adidas, en de SieMatic-showroom in Milaan. KINZO heeft een aparte tak voor productontwikkeling, maar die wordt vooral ingezet als het bedrijf specifieke producten of meubels mist tijdens inrichtingsprojecten.

ROMMELHOK Het kantoor zit in het centrum van Berlijn, op een steenworp afstand van Checkpoint Charlie. Er werken opvallend veel jonge mensen. Ze zitten op de begane grond, aan lange tafels, in één grote ruimte. De koffieautomaat vormt het middelpunt. Er is een grote keuken en enkele vergaderzalen. En er is een kelder met een werkplaats en een rommelhok. De verstofte bar en versterker herinneren aan oude tijden. Aan de jaren rondom het millennium, toen de drie oprichters van KINZO naast hun studie architectuur een bar hadden in Berlijn. “Toen wij gingen studeren was de muur net gevallen”, blikt El-Ishmawi terug. “Mensen die naar het westen trokken, lieten hun panden gewoon achter, wetende

dat niemand ze wilde kopen. Er was een overvloed aan maffe gebouwen, die eigenlijk al sinds de Tweede Wereldoorlog niet meer onderhouden waren. Studenten kraakten ze en gingen er wonen. Wij openden een bar in de kelder van zo'n leegstaand pand. Het begon als een plek voor vrienden, maar de KINZO-bar groeide uit tot een begrip. Een kelder die door alcohol, muziek en gelijkgestemden veranderde in een hippe club met een intense atmosfeer. De bar was illegaal, maar iedere taxichauffeur kon je erheen brengen.”

Het moet een interessante tijd zijn geweest. Het begin van muzikale en culturele subculturen die aan de basis stonden van het hippe Oost-Berlijn van de laatste jaren. Maar ineens kwam het besef dat de oprichters hun doel voorbij waren geschoten. KINZO was uitgegroeid tot een goed lopende legale bar met personeel, maar de drie oprichters waren steeds meer managers geworden terwijl hun passie toch meer bij design en architectuur lag. Daarom deed het drietal de club van de hand en begon onder dezelfde naam een ontwerpbureau.

GRIJZE TROEP “Destijds was kantoorinrichting nog erg genormaliseerd”, blikt El-Ishmawi terug. “Bedrijven kozen op basis van functionaliteit en prijs. Alle

kantoormeubelen waren hetzelfde, zeker in Oost-Berlijn. Maar daardoor zat iedere werknemer tien uur per dag tegen diezelfde grijze troep aan te kijken. Wij zaten vol idealen en wilden daar verandering in brengen. We wilden sex appeal in kantoren brengen. En hoewel we zeker aan het begin vrij naïef te werk gingen, waren er bedrijven die ons een kans wilden geven en meegingen in ons gedachtegoed.”

Tien jaar later is kantoorinrichting nog steeds de core business van het inmiddels volwassen bedrijf. Steeds vaker begint zo'n project met het bepalen van de meest geschikte plaats van de keuken. Om dit uit te leggen tekent El-Ishmawi eerst een klassieke kantoorverdieping; een lange gang, met aan weerszijde tientallen kleine kantoorruimtes. Aan het einde van de gang tekent hij een trappenhuis, met daarnaast twee toiletten en een klein keukentje met een gootsteen en een koffiezetapparaat.

HART “In de klassieke setting lopen werknemers naar de keuken om koffie te halen. Maar ze drinken die op in hun kantoor, waar ze hun zelf meegebrachte broodjes eten. Meestal met de deur dicht”, vertelt El-Ishmawi. “Maar hierdoor ontmoeten ze zelden collega's. Terwijl het succes van een bedrijf voor een groot deel afhangt van interne communicatie. Daarom plaatsen wij de keuken vaak in het hart van een bedrijf. Bij ons is de keuken de superstar van het kantoor. Daaromheen zetten we tafels en stoelen. En helemaal aan de buitenkant, bijna ondergeschikt, wat kantoren. De plek van de keuken bepaalt zo het communicatieniveau van bedrijven. Het is hét instrument om collega's met elkaar te laten praten.”

kinzo-berlin.de

'We wilden sex appeal in kantoren brengen'

**KINZO-hoofdkwartier
in Berlijn [1]**

**Strakke detaillering houdt
chaos in toom [2]**

**SieMatic 29
anno 2017 [3]**

**De nieuwe Pure
van El-Ishmawi [4]**

